

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Enhed: Sundhedsjura og lægemiddelpolitik

Sagsbeh.: SUMMSB

Sags nr.: 1304351

Dok. Nr.: 1419133

Dato: 27. marts 2014

Afbrydelse af forældelse i patient- og lægemiddelskadeserstatninger

Et af elementerne i L 126 er et forslag om afbrydelse af forældelsesfrister i patient- og lægemiddelskadeserstatningssager.

Klage- og erstatningslovens §§ 59 og 60 indeholder reglerne for, hvornår et erstatningskrav bliver forældet. Der gælder en forældelsesfrist på 3 år regnet fra det tidspunkt, hvor patienten har fået eller burde have fået kendskab til skaden. Dog indtræder forældelsen under alle omstændigheder senest 10 år efter den dag, hvor skaden skete.

Figur 1 illustrerer reglerne.

Forslagets formål er at genoprette en tidligere praksis om afbrydelse af forældelsesfristerne ved positive afgørelser, som blev fulgt af Patienterstatningen og ankenævnet fra til juni 2011/2012, men som er stoppet, da praksissen forudsatte lovhjælp. Det er den lovhjælp, som skabes nu.

Forslaget tager derfor dels sigte på at regulere krav, der opstår efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2014, dels på at lukke det hul, som er opstået i den "slipperperiode", hvor den tidligere praksis er blevet stoppet. Begge dele til gunst for patienterne.

A) Forslagets indhold

I en patient- og lægemiddelskadeserstatningssag træffes der sjældent én enkelt afgørelse. Oftest træffes der i første omgang alene afgørelse om ansvarsgrundlag (at vedkommende har eller ikke har krav på erstatning), hvorefter der ved afgørelser løbende tages stilling til udmålingen af de forskellige erstatningsposter. Der kan derfor træffes mange afgørelser undervejs i én sag.

Forslaget går ud på, at der hver gang, der træffes en ny positiv afgørelse i en sag (fx ny udmåling af erstatning), starter nye frister for forældelsen. Det vil sige, at der hver gang, der træffes en positiv afgørelse i sagen, starter en ny forældelsesfrist på henholdsvis 3 og 10 år, hvor inden for der kan rejses yderligere krav som følge af skaden. Det vil fx være tilfældet i sager, hvor skaden efterfølgende udvikler sig.

Forældelsesfristen flytter sig altså med hver positiv afgørelse.

Figur 2 illustrerer forslaget.

Der kan i øvrigt også henvises til de anførte eksempler i lovbemærkningerne side 40.

B) Tilbagevirkende kraft (hullet lukkes i "slipperperioden")

Forslaget indføres med tilbagevirkende kraft. Patienten stilles hermed på samme måde, som hvis lovændringen havde været vedtaget og gældende hele tiden, dvs. uden at den tidligere praksis blev stoppet i en periode. Med andre ord bruges de nye regler også på sager i "slipperperioden".

Patienter, der har eller ville have fået afslag på erstatning som følge af, at den tidligere praksis blev stoppet, vil således få mulighed for at få deres sag behandlet igen efter de regler, der gælder efter lovens ikrafttræden.

Lovændringen vil gælde patienter, som har fået afvist deres sag i "slipperperioden", men også for patienter, som ikke har fået afslag i perioden. Det kan fx være patienter, som på grund af kendskab til stoppet af tidligere praksis har afholdt sig fra at få prøvet sin sag.

For at gøre det praktisk muligt for patienterne at gøre brug af den tilbagevirkende kraft, gives der med forslaget en tillægsfrist på 1 år til at få prøvet sin sag.

Patienterstatningen og ankenævnene vil af egen drift tage kontakt til de personer, som har fået et egentlig afslag i "slipperperioden".

Figur 3 illustrerer forslaget.

Der kan i øvrigt henvises til lovbemærkningernes side 41 – 42.